

2.

En ung man stack ut huvudet ur en minibusstaxi, skakade retsamt på ett finger och visade alla sina vita tänder när han skrattade stort åt Tobela Mpayipheli.

Tobela visste varför. Han hade sett sin egen spegelbild i skyltfönstren tillräckligt ofta – en jättelik svart man på en ynkelig liten Honda Benly, med en 200-kubiksmotor som hopplöst men tappert hostade fram under hans väldiga tyngd. Hans knän slog nästan i styret, de långa armarna stack ut i skarpa vinklar, den stora integralhjälmens gjorde honom löjligt övertung.

Ett jävla spektakel. En karikatyr.

Han hade också känt allas blickar på sig under de första veckorna när han hade varit tvungen att lära sig köra grejen. På väg till jobbet eller hem, varenda morgon och eftermiddag i rusningstrafiken på N2:an hade han känt sig tafatt och osäker. Men så fort han fått in handlaget, lärt sig väja för jeeparna och bussarna och lastbilarna, lärt sig smita in i luckorna mellan bilarna, lärt sig utnyttja de obetydliga hästkrafterna, då hade han slutat bry sig om de retsamma fingrarna.

Och sedan hade han börjat njuta av dem: medan de stora fordonen satt fast i den stillastående trafiken hade han och hans Benly surrat mellan dem, längs de långa dalgångarna som öppnades mellan dem.

På väg till Guguletu och Miriam Nzululwazi.

Och Pakamile som skulle vänta i gathörnet och sedan springa bredvid scootern de sista trettio meterna till garageuppfarten. Med sjuåringens tysta högtidliga min, lika allvarlig som mamman, väntade han tålmodigt tills Tobela tagit av sig hjälmen och lyft ner verktygslådan av plåt, strukit med sin stora hand över pojkens huvud och sagt: »God eftermiddag, Pakamile.« Då log pojken och kramade om honom, ett förtrollat ögonblick varenda dag, och sedan gick han in till Miriam som var igång med att laga mat, tvätta eller städa. Den långa, smärta, starka och vackra kvinnan kysste honom och frågade hur hans dag hade varit.

Och barnet väntade tålmodigt på att han hade pratat färdigt och bytt kläder. Och så de magiska orden: »Nu går vi och jobbar i trädgården!«

Han och Pakamile brukade strosa ut på bakgården för att inspektera och diskutera de senaste tjugofyra timmarnas utveckling i trädgårdlandet. Sockermajsen som bildat kolvar, rosenbönorna, morötterna, squashen, valnötterna och vattenmelonerna som fyllde trädgårdssängarna. Prövande drog de upp en morot. »För liten.« Sedan kunde Pakamile skölja den och visa den för sin mamma och mumsa i sig den brandgula kärnan. De brukade kolla efter insekter och kontrollera bladen på jakt efter svamp eller sjukdomar. Han brukade prata och Pakamile brukade nicka allvarligt och med stora ögon insupa kunskapen.

»Den pojken avgudar dig«, hade Miriam sagt fler än en gång.

Mpayipheli visste det. Och han avgudade pojken. Han avgudade henne, han avgudade dem båda.

Men först måste han ta sig igenom rusningstrafikens hinderbana, kamikazepiloterna till taxichaufförer, de påträngande stadsjeeparerna, bussarna som spydde dieselångor, yuppiesarnas Audibililar som bytte fil utan att kolla i backspeglarna, de rostiga små pickuperarna från townshipen.

Först till Pick'n Pay för att köpa svampbekämpningsmedel till valnötsträden.

Sedan hem.

Chefen log. Janina Mentz hade aldrig sett honom utan ett leende på läpparna.

»Vad för sorts problem?«

»Johnny Kleintjes, chefen, men ni måste höra det här själv.« Mentz placerade laptopen på chefens skrivbord.

»Sätt dig, Janina.« Fortfarande log han sitt hjärtliga, intagande leende, med ögon så milda som hade han betraktat ett älskat barn. Han är så kort, tänkte hon, kort för att vara zulu, kort för att vara en man som axlade ett så tungt ansvar. Men oklanderligt välklädd, med den vita skjortan i perfekt kontrast mot den mörka huden, med den mörkgrå kostymen som ett odefinierbart men helt övertygande bevis på god smak. När han satt så där kunde puckeln, den lilla deformiteten på rygg och nacke, knappt anas. Mentz flyttade pekfingret på skärmen för att spela upp samtalet igen.

»Johnny Kleintjes«, sa chefen. »Den där gamla skurken.«

Han fingrade på tangentbordet. Ett ihåligt ljud kom ur de gamla högtalarna.

»Är det Monica?« En mörk röst, utan brytning.

»Ja.«

»Johnny Kleintjes dotter?«

»Ja.«

»Då måste du lyssna väldigt noga. Din far har lite problem.«

»Vad för sorts problem?« Omedelbar oro.

»Låt oss bara säga att han har lovat saker han inte kunde hålla.«

»Vem är ni?«

»Det tänker jag inte berätta. Men jag har ett meddelande till dig. Lyssnar du?«

»Ja.«

»Det är mycket viktigt att du förstår det här, Monica. Är du lugn?«

»Ja.«

Ett ögonblicks tystnad. Mentz tittade upp på chefen. Hans ögon var fortfarande milda, hans kropp avslappnad bakom det stora, välstädade skrivbordet.

»Pappa säger att det finns en extern hårddisk i kassaskåpet i hans arbetsrum.«

Tystnad.

»Förstår du det här, Monica?«

»Ja.«

»Han säger att du kan kombinationen.«

»Ja.«

»Bra.«

»Var är pappa?«

»Han är här. Med mig. Och om du inte samarbetar med oss kommer vi att döda honom.«

Någon drog efter andan. »Jag ... snälla ...«

»Ta det lugnt, Monica. Om du tar det lugnt kan du rädda honom.«

»Snälla ... Vem är ni?«

»En affärsman, Monica. Din far försökte lura mig. Nu måste du ställa saker och ting till rätta.«

Chefen skakade sorgset på huvudet. »Johnny, Johnny«, sa han.

»Ni kommer att döda honom ändå!«

»Inte om du samarbetar.«

»Hur kan jag lita på er?«

»Har du nåt val?«

»Nej.«

»Bra. Nu börjar vi komma nästan. Gå nu till kassaskåpet och hämta den där hårddisken.«

»Lägg inte på luren.«

»Ingen fara.«

Suset av elektronik. Någon statisk störning på linjen.

»När ägde det här samtalet rum, Janina?«

»För en timme sen, chefen.«

»Du var snabb, Janina. Det är bra.«

»Tack ska ni ha, men det var övervakningsteamet. De var på tårna.«

»Samtalet var hem till Monica?«

»Ja.«

»Vad tror du de syftar på för uppgifter här, Janina?«

»Det finns många möjligheter, chefen.«

Chefen log vänligt. Han hade regelbundna, värdiga rynkor kring ögonen. »Men vi måste anta det värsta?«

»Ja, chefen. Vi måste anta det värsta.« Mentz anade ingen panik. Bara lugn.

»Jag ... jag har hårddisken.«

»Underbart. Nu har vi bara ett problem till, Monica.«

»Vad då?«

»Du är i Kapstaden och det är inte jag.«

»Jag kommer med den.«

»Gör du det?« Ett kvävt skratt.

»Ja. Säg bara vart.«

»Det ska jag, lilla vän, men du måste förstå att jag inte kan vänta hur länge som helst.«

»Jag förstår.«

»Det tror jag inte. Du har sjuttio två timmar på dig, Monica. Och det är långt.«

»Vart måste jag åka?«

»Är du säker på det här?«

»Ja.«

Ytterligare en långt utdragen paus.

»Möt mig på Republican Hotel, Monica. I foajén. Inom sjuttio två timmar.«

»Republican Hotel?«

»ILusaka, Monica. Lusaka i Zambia.«

De kunde höra hur hon drog efter andan.

»Begriper du?«

»Ja.«
»Kom inte för sent, Monica. Och gör inget dumt. Han är inte ung, vet du. Gamla män dör lätt.«
Förbindelsen dog.
Chefen nickade. »Det där är inte allt.« Han visste redan.
»Nej, chefen.«
Hon tryckte ner en annan tangent. Ett nummer slogs. En upp-
ringningsignal hördes.
»Hallå.«
»Får jag prata med Tiny?«
»Vem talar jag med?«
»Monica.«
»Ett ögonblick.« Ett dämpat ljud, som om någon hållit en hand
över telefonluren. »En av Tinys flickvänner som vill tala med honom.«
Sedan en ny röst. »Vem är det här?«
»Monica.«
»Tiny jobbar inte här längre. Det är nästan två år sen nu.«
»Var finns han nu?«
»Försök med Mother City Motorrad. I stan.«
»Tack.«
»Tiny?« frågade chefen.
»Vi jobbar på det. Vi har inte hittat nåt än. Numret Monica
ringde tillhör en Orlando Arendse. Också okänd. Men vi följer upp
det.«
»Det finns mer.«
Mentz nickade. Hon satte igång programmet igen.
»Motorrad.«
»Får jag prata med Tiny, tack.«
»Tiny?«
»Ja.«
»Jag tror ni har kommit fel.«
»Tiny Mpayipheli.«
»Aha. Tobela. Han har redan åkt hem.«

»Det är ett nödfall, jag måste ha tag i honom.«
»Vänta ett ögonblick.« Prasslet av papper. Någon som svor tyst.
»Här är ett nummer. Pröva det. 555-7970.«
»Tack så väldigt mycket.« Förbindelsen var redan bruten.
Nytt samtal.
»Hallå.«
»Kan jag få prata med Tiny Mpayipheli, tack?«
»Tiny?«
»Tobela.«
»Han är inte hemma än.«
»När kommer han hem?«
»Vem talar jag med?«
»Jag heter Monica Kleintjes. Jag ... han känner min far.«
»Tobela brukar vara hemma vid kvart i sex.«
»Jag måste tala med honom. Det är ett nödfall. Kan ni ge mig er adress?
Jag måste få träffa honom.«
»Vi bor i Guguletu. Govan Mkebi 21.«
»Tack.«
»Ett team skuggar henne och ett annat har vi skickat till Guguletu, chefen. Huset tillhör en fru Miriam Nzululwazi och jag förmodar att det var hon som pratade i telefon. Vi ska ta reda på vad hon har för slags förhållande till Mpayipheli.«
»Tobela Mpayipheli alias Tiny. Och vad gör du, Janina?«
»Den som skuggar henne rapporterar att hon är på väg mot flygplatsen. Hon kan vara på väg till Guguletu. Så fort vi vet så tar vi in henne, chefen.«
Chefen placerade sina finlemmade händer framför sig på det välputsade skrivbordet.
»Jag vill att ni avvaktar lite grand.«
»Ja, chefen.«
»Vi väntar och ser hur det här utvecklar sig.«
Mentz nickade.
»Och så tror jag det är bäst att ringa Mazibuko.«

»Chefen?«
 »Sätt Insatsstyrkan på ett plan, Mentz. Ett snabbt.«
 »Men chefen . . . jag har allt under kontroll.«
 »Jag vet. Jag har fullständigt förtroende för dig, men om man köper en Rolls Royce måste man förr eller senare ta en provtur med den. Och se om den var värd sitt pris.«
 »Men chefen, Insatsstyrkan . . . «
 Han höjde en fin liten hand. »Även om de inte behöver göra nåt tror jag att Mazibuko behöver komma ut lite grand. Och man vet aldrig.«
 »Ja, chefen.«
 »Och vi vet vart informationen är på väg. Det gör att vi kan utföra vårt lilla experiment i en kontrollerad omgivning.«
 »Ja.«
 »De kan vara här« – chefen studerade sin klocka i rostfritt stål – »inom etthundrafyrtio minuter.«
 »Som ni vill, chefen.«
 »Och jag antar att ledningsrummet aktiveras?«
 »Det var nästa sak jag hade på listan.«
 »Du har befälet, Janina. Jag vill bli informerad, men jag lämnar alltihop i dina händer.«
 »Tack, chefen.« Mentz visste att hon sattes på prov. Hon och hennes team. Mazibuko och Insatsstyrkan. Hon hade väntat länge på det här.

3.

Pojken väntade inte i gathörnet och oron smög sig genast på Tobela Mpayipheli. Sedan såg han taxin framför Miriams hus. Ingen minibuss, utan en personbil, en Toyota Cressida med det gula ljustaket på taket: »Peninsula Taxis«, hopplöst malplacerade härute.

Han svängde upp på garageuppfartens grus och klev av – eller snarare trasslade ut armar och ben ur motorcykeln – knöt upp bandet med vilket han surrat fast uniboxen och paketet med ogräsbekämpningsmedlet på sadeln bakom sig, rullade noggrant ihop det i handen och klev in. Ytterdörren stod på vid gavel.

Miriam reste sig från fåtöljen när han kom in. Han kysste henne på kinden, men märkte att hon var spänd. I det lilla rummet bredvid såg han en kvinna, som inte rest sig från sin plats.

»Fröken Kleintjes är här för att träffa dig«, sa Miriam.

Han la ifrån sig paketet och sträckte fram handen för att hälsa på henne. »Monica Kleintjes«, sa hon.

»Trevligt att råkas.« Han kunde inte behärska sig längre utan vände sig till Miriam. »Var är Pakamile?«

»På sitt rum. Jag sa åt honom att gå in där och vänta.«

»Jag ber om ursäkt«, sa Monica Kleintjes.

»Vad kan jag göra för er?« Mpayipheli betraktade den något rundlagda kvinnan i löst sittande dyra kläder, blus, kjol, strumpbyxor och lågklackade skor. Han kämpade för att inte låta irriterad.

»Jag är Johnny Kleintjes dotter. Jag måste tala med er i enrum.« Hans mod sjönk. Johnny Kleintjes. Efter alla dessa år.

Miriam rätade på sig. »Jag är i köket.«

»Nej«, sa han. »Jag har inga hemligheter för Miriam.«

Men Miriam gick ut ändå.

»Jag är verkligen ledsen«, upprepade Monica.

»Vad vill Johnny Kleintjes?«

»Han har problem.«

»Johnny Kleintjes«, sa han mekaniskt medan minnena återvände. Ja, Johnny Kleintjes skulle vända sig till honom. Det var logiskt.

»Jag ber er«, sa Monica.

Med ett ryck kom han tillbaka till nuet. »Först måste jag hälsa på Pakamile«, sa han. »Jag är tillbaka om en minut.«

Mpayipheli gick genom köket. Miriam stod vid spisen och stirrade ut genom fönstret. Han rörde vid hennes axel, men hon reagerade inte. När han öppnade dörren till pojkens rum låg Pakamile på den lilla sängen med en läxbok. Han tittade upp. »Ska vi inte arbeta i trädgårn i dag?»

»Hej, Pakamile.«

»Hej, Tobela.«

»Vi ska arbeta i trädgården i dag. När jag har talat med vår gäst.«

Pojken nickade allvarligt.

»Har du haft en bra dag?»

»Den var ok. Vi spelade fotboll på rasten.«

»Gjorde du mål?»

»Nej. Det är bara de stora killarna som gör mål.«

»Men du är en stor kille.«

Pakamile bara log.

»Jag ska prata med vår gäst. Sen går vi och arbetar i trädgården.« Mpayipheli strök pojken över håret och gick ut ur rummet med en växande känsla av olust. Johnny Kleintjes, det betydde problem, och det var han som fört problemen till detta hus.

De gick i takt över exercisplatsen, kapten Tiger Mazibuko ett steg framför Lille Joe Moroka.

»Är det han?» frågade Mazibuko och pekade mot en grupp med fyra fallskärmsjägare som satt i skuggan under ett akacieträds vida krona. En schäferhund låg vid den korpulente löjtnantens fötter, med tungan hängande ute i Bloemfonteins hetta. Det var ett stort, självsäkert djur.

»Det är han, kapten.«

Mazibuko nickade och ökade takten. Rött damm virvlade upp vid varje fotsteg. Jägarna, tre vita och en färgad, snackade rugby, löjtnanten la myndigt ut texten. Mazibuko var framme, klev in mellan dem och sparkade hunden hårt i huvudet med sina stål-

skodda kängor. Den gnydde till en gång och tryckte sig mot sergeantens ben.

»Vad fan!« sa jägarlöjtnanten häpet.

»Är det din hund?» frågade Mazibuko. Soldaterna stirrade oförstående.

»Vad i helvete gjorde ni så där för?» Blod sipprade från hundens nos. Den tryckte sig chockad mot sergeantens ben. Mazibuko sparkade till hunden igen, i sidan den här gången. Ljudet av revben som knäcktes dränktes av ropen från alla de fyra fallskärmsjägarna.

»Ditt svin . . .« vrålade löjtnanten och klippte till, en vild rundpall som träffade Mazibuko i nacken. Denne tog ett steg tillbaka och log. »Ni såg vad som hände, allihop. Löjtnanten slog först.«

Sedan klev Mazibuko fram, lugnt och ledigt. En rak höger mot ansiktet drog uppmärksamheten åt det hållet. En snabb och mycket smärtsam spark mot knäskålen. När fallskärmsjägaren föll framåt mötte Mazibuko med ett knä i den vite mannens ansikte. Löjtnanten välte bakåt med blod strömmande från den knäckta näsan.

Mazibuko backade, händerna hängde avslappnat vid sidorna. »I morse jävlades du med några av mina män, löjtnant.« Han pekade med tummen över axeln på Lille Joe Moroka. »Du bussade din lilla hundjävvel på honom.«

Mannen hade en hand över sin blodiga näsa och försökte luta sig mot den andra. Två av fallskärmsjägarna närmade sig, medan sergeanten stod på knä över den orörliga schäfern. »Åh . . .« stönade löjtnanten i sin blodiga hand.

»Ingen jävlas med mina killar«, sa Mazibuko.

»Han vägrade göra honnör«, sa löjtnanten anklagande och reste sig på ostadiga fötter, med mörka blodfläckar över hela den bruna skjortan.

»Och då bussade du hunden på honom?» Mazibuko klev fram. Fallskärmsjägaren höjde reflexmässigt händerna, men Mazibuko grep honom i kragen och skullade honom rakt på den brutna

näsan. Mannen föll baklänges igen. Rött damm steg i det flödande solskenet.

Mobiltelefonen i Mazibukos bröstficka började surra.

»Satan«, sa sergeanten, »Du har ihjäl han!« Han knäböjde bredvid kamraten.

»Inte i dag ...«

Ett högre, mer genomträngande ljud.

»Ingen jävlas med mina killar.« Han knäppte upp fickan och satte på telefonen.

»Kapten Mazibuko.«

Janina Mentz röst mötte honom.

»Ni är aktiverad, kapten. Klockan 18.15 står en Falcon 900 från 21. skvadronen på Bloemspruit. Vänligen bekräfta.«

»Bekräftat«, sa Mazibuko med ögonen på de båda fallskärmsjägare som fortfarande stod på benen. All stridslust verkade ha gått ur de båda männen.

»18.15, Bloemspruit«, sa Mentz.

»Bekräftat«, sa han igen.

Förbindelsen var död. Mazibuko fällde ihop telefonen och stoppade tillbaks den i fickan. »Joe. Kom. Vi har saker att uträtta«, sa han. När han passerade sergeanten klev han på schäferns bakben. Den reagerade inte.

»Pappa sa flera gånger att om nåt nånsin hände honom, då skulle jag hämta er, eftersom ni är den enda människa han litar på.«

Tobela Mpayipheli bara nickade. Monica Kleintjes talade tvekan; han såg att hon var ytterst olustig till mods, djupt medveten om att hon gjort intrång i hans privatliv och om den spänning hon på så sätt skapat.

»Och nu har han gjort nåt dumt. Jag ... vi ...«

Hon letade efter de rätta orden. Han förstod hennes belägenhet, men ville inte veta av den; ville inte att den skulle påverka det liv han skapat.

»Vet ni vad han var inblandad i efter -92?«

»Sist jag såg er far var -86.«

»De ... han var tvungen att ... allt var så förvirrat då, efter valet. De kallade tillbaks honom för att hjälpa till ... att integrera de olika underrättelsetjänsterna var inget lätt jobb. Vi hade två, tre grenar och apartheidregimen hade ännu fler. Folk vägrade samarbeta med varandra. De mörkade och ljög och konkurrerade med varandra. De kostade betydligt mycket mer än man budgeterat för. De var tvungna att skapa nån ordning. Det enda sättet var att splittra upp allting i olika projekt. Så de gjorde honom till chef för projektet att samla ihop all datoriserad information. Det var nästan omöjligt: det fanns så mycket – bara grejerna på Infoplan i Pretoria skulle ta år att gå igenom, för att inte tala om Denel och Säkerhetspolisen och Secret Service, MI och ANC:s system i Lusaka och London. Fyra, femhundra gigabytes med information, allt från personliga upplysningar om vanliga människor till vapensystem till uppdragslämnare till dubbelagenter. Pappa var tvungen att ta hand om allt ihop, radera allt som kunde ställa till problem och spara nyttigt material, skapa en enda enhetlig databas. Han ... Jag skötte hushållet åt honom på den tiden, min mor var sjuk. Han sa att det gjorde honom så upprörd, allt som fanns i de där systemen ...«

Monica tystnade ett tag, öppnade sedan sin stora svarta handväska och plockade fram en pappersnäsduk, som för att vara beredd.

»Han sa att han hade fått några underliga order, sådana Mandela och Nzo aldrig skulle gilla, och att han var orolig. Sen bestämde han sig för att göra backup på en del av materialet. Han var rädd, herr Mpayipheli, det var en sån kaotisk tid. Det var så mycket osäkerhet och så mycket folk som försökte lägga krokben för honom, folk som försökte rädda sina karriärer och folk som försökte få igång sina. ANC-killar och vita, båda sidor. Så han tog hem lite data, sparat på externa hårddiskar. Ibland satt han uppe hela nätterna och jobbade med det. Jag höll mig utanför. Jag misstänker att han ...«

Hon baddade näsan med pappersnäsduken.

»Jag vet inte vad som fanns på diskarna och jag vet inte vad han tänkte göra med det. Men det verkar som om han aldrig lämnade in dem. Det verkar som om han försökte sälja informationen. Och sen ringde de, och jag ljög för att-«

»Sälja den?«

»Jag ... «

»Till vem?«

»Jag vet inte.« Det fanns förtvivlan i Monicas röst, om det var över det han gjort eller över fadern själv kunde han inte säga.

»Varför?«

»Varför han försökte sälja den? Jag vet inte.«

Mpayipheli höjde på ögonbrynen.

»De sparkade ut honom. Efter projektet. Sa att han borde gå i pension. Jag tror inte att han ville det. Jag tror inte han var redo för det.«

Han skakade på huvudet. Det måste ligga mer bakom.

»Herr Mpayipheli, jag vet inte varför han gjorde det. Sen min mor dog ... jag bodde med honom, men jag hade mitt eget liv – jag tror han blev ensam. Jag vet inte vad som händer i huvudet på en gammal man när han sitter hemma dagarna i ända och läser den vite mannens tidningar. Den här mannen som spelade en så stor roll i Kampen, som är satt åt sidan nu. Den här mannen, som var med i leken en gång. Som var respekterad i Europa. Som var nån, och nu inte är nån längre. Kanske han bara ville vara med i leken igen, bara en gång till. Jag visste att han var bitter. Och trött. Men jag trodde inte ... kanske ... ville han bli uppmärksam? Jag vet inte. Jag vet bara inte.«

»Informationen. Sa han vad som gjorde honom så upprörd?«

Monica rörde sig oroligt i stolen och flyttade blicken från honom. »Nej. Bara att där stod fruktansvärda saker ... «

»Hur fruktansvärda?«

Hon bara såg på honom.

»Och vad har hänt nu?«

»De ringde. Från Lusaka, tror jag. De har ett par hårddiskar, men inte dem de vill ha. De tvingade mig att ta en annan ur pappas kassaskåp.«

Han såg henne i ögonen. Nu kom de till det som allt det här handlade om.

»Inom sjuttiofyra timmar måste jag lämna en annan hårddisk i Lusaka. Det är den tid jag fick på mig.«

»Det är inte mycket.«

»Nej.«

»Varför slösar ni bort tid med att sitta här?«

»Jag behöver er hjälp. För att lämna över informationen. För att rädda min far, för de kommer att döda honom ändå. Och jag –« hon lyfte fällen på sin stora vida kjol »– är lite långsam.« Han såg träet och metallen, benproteserna. »Och inte speciellt effektiv.«

Tiger Mazibuko stod under Condorens vinge i sin kamouflageuniform och sin svarta basker, med fötterna brett isär, händerna bakom ryggen och ögonen på de tolv män som lastade in ammunitionslådor.

Han hade väntat i trettioåtta månader på det här. Mer än tre år sedan Janina Mentz, med dossier i hand, hade hämtat honom från posten som fänrik hos Spanarna.

»Du är tuff, Mazibuko. Men är du tuff nog?«

Fan, det var svårt att ta henne på allvar. En brud. En vit kvinna som stegade in hos Spanarna och beordrade alla fram och tillbaka med den där mjuka rösten och alldeles för mycket självsäkerhet. Och ett sätt att dribbla med hans huvud. »Är det inte dags att komma ut ur pappas skugga, Mazibuko?« Mazibuko hade varit redo sedan den första frågan ställdes. Uppföljningen var bara Mentz sätt att visa att hon kunde läsa mellan raderna i de där officiella dossiererna.

»Varför jag?« hade han ändå frågat, i planet på väg till Kapstaden.